

© Cato Crevits

Esther Cornelis

schilderkunst

Esther Cornelis onderzoekt al schilderend haar omgeving. In elk schilderij worden verschillende verhaallijnen verstild tot één beeld. De modellen in haar portretten zijn vaak mensen uit haar persoonlijke omgeving, waarvan er bepaalde terugkerende figuren zijn in haar werk. Cornelis houdt van lelijkheid in imperfectie. Ze probeert datgene wat door de mens zijn huid schijnt te vatten, als ware het hun binnenkant die naar buiten probeert te kruipen. Cornelis poogt de mens in zijn totaliteit te vatten. Met haar werk neemt zij ook afstand van het model. Zoals een chirurg die gedwongen is om de patiënt te zien als vlees en organen, beschouwt zij haar modellen als levend vlees. In haar recentste werk zijn verschillende, elkaar opvolgende, schilderijen te zien. De thema's identiteit en het immateriële vervoegen oudere thematieken in haar werk zoals vleeselijkheid, de ervaring om een menselijk lichaam te zijn, seksualiteit en vruchtbaarheid. Deze reeks schilderijen bestaat voornamelijk uit verschillende zelfportretten, waar ze centraal geplaatst staat als hoofdpersonage van het verhaal. De personages in Cornelis' schilderijen zijn op zoek naar een manier om comfortabel te zijn met existentiële eenzaamheid. Door haar werk probeert zij zich te verhouden tot de ander, zowel het model als de toeschouwer. Ze communiceert de solitaire ervaring die haar perceptie is, in een poging om verbonden te zijn.

Kleur en verhoudingen zijn belangrijk en omnipresent in Cornelis haar leven. Ze vertelt dat ze geraakt is door de waarneming van de fysische effecten van licht en water, schakeringen in mensen hun huid, kledij in het straatbeeld, architectuur ... Terugkerende thema's in Cornelis haar werk zijn lichamelijke, de gefragmenteerde ervaring van lichaamsbewustzijn, en de grens waar 'het ik' eindigt en 'de ander' begint. Dit leidt uiteindelijk tot invloeden uit de seksualiteit en vrouwelijkheid in de bredere zin. Immer geïnteresseerd in de mens, zullen verschillende aspecten van het model zich vermengen met haar eigen leven. In het uiteindelijke werk wat te zien is als resultaat, zijn al deze invloeden niet meer uit elkaar te halen. Zowel Cornelis als haar modellen blijven deze bovengenoemde thema's exploreren. Het model dat te zien is in 'Madonna' (2020) is niet meer dezelfde persoon op doek als te zien is in 'Her, a puddle of milk and wine stains' (2022).

